

ГОРСКИ ПОЛЪХЪ

Дрѣмливо нашепва ухания полъхъ,
Повялъ изъ дълбокия лесъ,
Азъ думитѣ слушамъ съ които се молѣхъ
Надъ облачни кули нощесъ.

Отъ тъмния шумъ на полегнали грани
Нечакана тайна узнахъ,
Тукъ често минавали змейове странни
И моитѣ сънища съ тяхъ.

Дочувамъ, че азъ съмъ отколе магйосанъ
Отъ коренъ на жадна печаль,
Че нощемъ за жертва сърцето си нося
Къмъ рѣчния брѣгъ запустялъ,

Че търся игрище на чернитѣ хали,
На бѣли змеици легло,
Да питамъ, кога сж тѣ устни допряли
Съсъ клетва до мойто чело. —

И въ пѣсень разгатвамъ, което не мога
Да кажа на себе дори,
Дълбоката радостъ на смъртна тревога
Отъ вечерь до ранни зори.